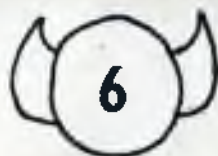
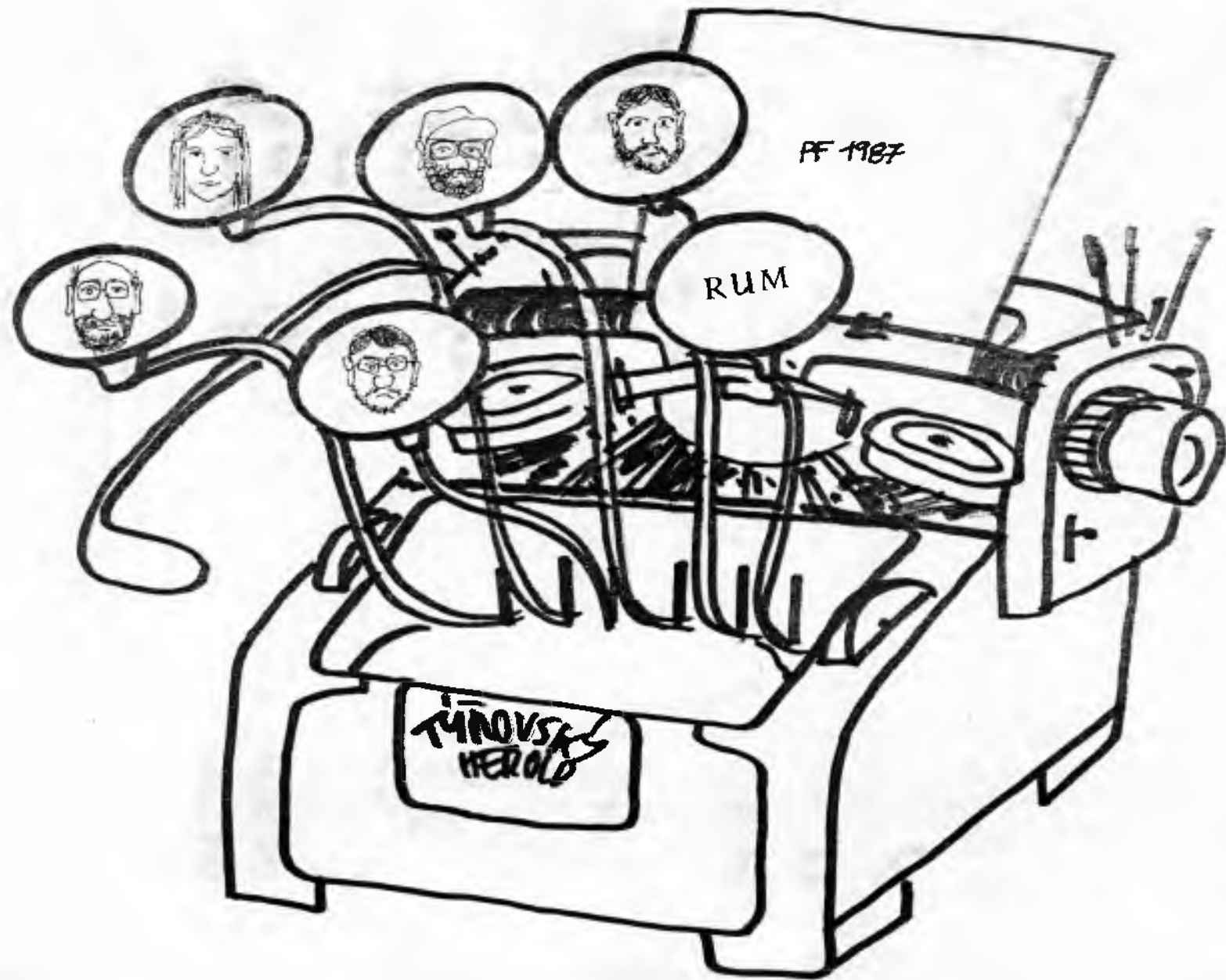

TYŘOVSKÝ HEROLD

ZIMA 1986

OKNO DO BARU

TEXAS KOKTAJL

Do míchací sklenice nalijte sklenku ginu, jednou stříkněte citrónovou šťávu, jednou pomerančovou šťávu a jednou sirup. Zamíchejte, nalijte do koktejlového poháru a podávejte. Několik koktejlů a člověk se přestane divit, že v Texasu jsou samí ostří hoši !

NAVY BLUE KOKTAJL

Na led v šejkru dejte půl sklenky rumu, čtvrt sklenky pomerančové šťávy, čtvrt sklenky vermutu a střík angostury / lze nahradit Fernet stockem/. Krátce protřepejte, nalijte do koktejlového poháru a podávejte.

PRAVÝ NÁMOŘNICKÝ GROG

Do silnostěného grogového poháru /3 dl/ dejte sklenku rumu, šťávu z půle citrónu, dvě lžičky cukru, dva hřebíčky, kousek citrónové kůry, kousek skořice a dolijte čerstvou vodou. Poté vše přelijte do ohnivzdorné misky a přiveďte až k varu. Mezitím si nahřejte grogový pohár do něhož přecedíte horký grog. Připravil DALÍK

z dějin skautského hnutí

MOTTO :

Co jest přirozené,
jest správné.

Rousseau

Co je to vlastně skauting ?

Tato otázka zazněla již nejednou při ohni z úst kamarádů, když utichly kytary a vyprávěčům zvolna došel dech.

"Skauting? To bylo takový vojáčekování," slyším zezadu ze tmy.

"Ale ne! To bylo ještě před pionýrama," ozývá se z druhého konce.

"To vůbec není pravda," mumlám si jen tak pro sebe, ale to se již ozývá ze všech stran: "Vyprávěj! Vyprávěj, co je skauting!"

Budiž, je to tedy na mě. Ale chtěl bych opravdu upozornit všechny kamarády, že moje povídání nebude zdaleka žádná "vědecká práce" - vycházím jen z toho, co jsem se dočetl a doslechl. A opravdu je to určeno jen lidem, kteří o skautingu neví nic nebo jen velmi málo.

Počátky skautingu jako výchovné myšlenky hledáme již v době renesance, v době kdy se znova vyzdvihovaly ušlechtilé myšlenky antiky. Francouz Francois Rabelais se zařadil do tohoto směru v pěti svazcích svého románu "Pantagruel a Gargantua". Vyslevil požadavek přirozené výchovy a odmítá tehdejší způsob výuky a sle- víčkaření. Dle něho se má výchova provádět v přírodě, pro přírodu

a ve shodě s přírodou. Výchova tělesná má se vyvíjet souběžně s výchovou duševní. Mládež má vše poznati, všemu se učit, vše zkoumati. Dá se říci, že Rabelaisovi žáci byli prakticky prvními skauty - navštěvovali dílny řemeslníků, pracovny umělců a všude se učili poznávat hodnoty práce.

Ke Rabelaisovi přichází Jan Amos Komenský, který zastává názor "názorné výuky" - učení se obrázky, praktickými cvičeními, prostě učením 'hrou a zábavou'.

Leč cesta průkopníků skautingu se razila džunglí konzervativní lidské společnosti dále. Jean-Jacques Rousseau prosekal další další úsek. Jeho román "Emil" byl polnice, jejíž hlas zazněl do celého světa.

Rousseau netábořil venku, ale někdo již šel v jeho šlépějích. Byl to lékař Johannes Bernhard Basedow, který tábořil v létě se svými chovanci dva měsíce v přírodě pod stany. Je to první táborník na evropské půdě.

E. TH. SETON

Věnujme se však nyní našemu století a podívejme se zvláště na dva proudy, které daly vzniknout skautingu.

První proud vychází z Evropy a jeho duchovním otcem je generál Baden - - Powell, vlastním jménem Robert. V anglicko-burské válce začal právě Baden-Powell jako první organizovat spojovací čety z chlapců, vycvičených pro pobyt v přírodě. Impulsem byla nesporně lepší schopnost burského vojska pohybovat se v přírodě. Později Baden-Powell zcela zavrhl indiánské praktiky při výchově mládeže a celé své hnutí značně zmilitarizoval.

Tehdy to nebylo v Evropě žádnou výjimkou - situace byla podobná v Belgii, v Holandsku, carském Rusku, Itálii, Francii, Švédsku, ale i v Číně a v Jižní Americe. Největšího militarismu nabyl skauting přirozeně v Německu, kde byla výchova svěřena důstojníkům. Zajímavou reakcí na tento způsob výchovy byly právě v Německu od roku 1897 družiny zvané "Wandervogel" /Tažní ptáci/, které byly prochnuty opozicí proti prušáckému drillu. Již u nich se objevují kratasy, ky-tary, mandoliny a nedělili se na chlapecké a dívčí skupiny ...

Podívejme se teď trochu podrobněji na druhý proud a řekněme si něco více o jeho zakladateli, Ernestu Thompsnu Setonovi.

E.T.Seton se narodil roku 1860 v South Shields v Durmanském hrabství v Anglii. Když mu bylo 5 let, přestěhovali se jeho rodiče do kanadského městečka Lindsay; městečka, které bylo zcela utopeno v hlubokých kanadských lesích. Později se opět vrací do Anglie, kde vystudoval Londýnskou královskou akademií a v pětadvaceti letech se opět vrací do Ameriky, kde si v New Yorku našel zaměstnání. Z New Yorku mizel Seton každý rok pravidelně na 1 - 2 měsíce na sever nahoru na Yukon, či do jiných končin, nedotčených lidskou civilizací.

Několik let před Baden-Powellem, roku 1902, založil v Americe hnutí mládeže zvané Woodcraft Indians, hnutí, které mělo již před světovou válkou téměř půl milionu členů. Avšak pravděpodobně díky své důkladnosti Seton přistupuje k požadavku napodobit Indiány co nejdůkladněji a propaguje maximálně primitivní pobyt v přírodě. To však již zase tolik neláká jeho svěřence a tak hnutí upadá.

Roku 1916 zakládá "The Woodcraft League of America", svou pověstnou Ligu lesní moudrosti. Organizačně je podstatně vyspělejší a tak její odbočky vznikají ve všech evropských státech.

Roku 1937 zavítal E.T.Seton dokonce se svou manželkou do Československa. Měl u nás dvě vynikající přednášky a ukázal dokonce i své stopařské umění. Podíváme-li se ještě dnes na ilustrace Setonových knih, nepřekvapí nás, že byl ve své době považován za jednoho z nejlepších malířů zvířat v Americe.

Ernest Thompson Seton zemřel v roce 1946 a dle jeho posledního přání byl jeho popel rozptýlen nad kanadskými lesy a jezery...

Seton nebyl sám, kdo razil tyto výchovné metody - byl jedním z trojice mužů, kteří propagovali toto hnutí: Seton, Thoreau a Emerson.

Thoreau byl skautem ideálního typu, byl jako Seton tábornický, zálesácký praktik. Emerson byl myslitel. A byl to opět Seton, kdo začal používat jako znak Woodcraftu stylizované slunce s buvolími rehy. No, a abychom byli kompletní při svém povídání o Setonovi, vyjmenujme si kromě množství povídek o zvířatech alespoň několik nejznámějších Setonových knih: "Dva divoši", "Helf zálesák", "Úsvit na cedrové hoře" a 'bibli' všech táborníků - "Kniha lesní moudrosti" /někdy spojovaná se "Svitkem březové kůry"/.

Vraťme se však ještě na chvílku do Evropy, kde se zdárně vede Baden-Powellým skautum. Roku 1906 vychází první skautská příručka "Scouting for boys" a rok na to již skautové veřejně táboří na ostrově Browensea. Od té doby se skauting lavinovitě rozšířil po celém světě a na své pouti se nevyhnul ani naší zemi, kde vzniknul jako Československý skaut neboli Junák a nutno podotknout, že především přičiněním A.B.Svojsíka. Ale to již zabíháme do událostí, které bychom chtěli probrat až příště.

SKAUTSKÝ kalendář

- 1906 - "Scouting for boys", první příručka pro skauty
- 1907 - první tábor skautů na ostrově Browensea
- 1909 - první číslo časopisu pro vůdce skautských oddílů
 - první oddíl vodních skautů v Anglii
 - počátky organizace skautek
- 1912 - první příručka pro skautky
- 1914 - návrh W.Everetta na organizaci vlčat
- 1919 - první lesní škola "Gilwell Park"
- 1917 - založeny kmeny rowerů /skauti starší 17 let/
- 1920 - první skautské Jamboree v paláci Olympia v Londýně
- 1924 - druhé Jamboree v Kodani
 - v lednu podán návrh na vlajku skautek /zlatý trejlístek v modrém poli/
- 1929 - třetí Jamboree v Arrow Parku v Anglii
- 1931 - první rowerský Meot v Kanderstegu ve Švýcarsku
- 1933 - čtvrté Jamboree v Gödöllő v Maďarsku
- 1935 - v listopadu definitivně schválena vlajka skautek
- 1937 - páté Jamboree ve Vogeleszangu-Bloomendaal v Holandsku
- 1939 - druhý rower-moot v Monzie ve Skotsku
- 1941 - 8.ledna zemřel sir Robert Baden-Powell

Co napsati závěrem 1.dílu těchto "dějin" skautského hnutí? Rád bych citoval myšlenku Rudana, výborného historika člsl.trampingu. Skautové ji moc rádi nemají, ale přesto ji považují za vynikající : "Je přiznání, že zakladatelem skautingu byl voják a zakladatelem woodcraftu pedagog a umělec. "

Z Plzně poslal kamarád

SMĚCH /ze S.U.P./

a v Praze dovytvořil Davy

Použitá literatura: Mirko Vosátka: Skautský rok, Bob Hurikán:
Dějiny trampingu a časopis Jižní stezka č.4/67

SPLNĚNÝ SEN

On ani neví, kolik mi vlastně bylo, když jsem dostal ten bláznivý nápad. Ale jak léta běžela tak zapadal a zase se vynořoval. Nakonec jsem to nevydržel. Obrátil jsem svůj tichý kout naruby a dostal z něj co se dalo. Prohodil jsem pár slov a lidem okolo mě a pak přišel okamžik kdy jsem vyrazil splnit jeden ze svých snů.

V ten moment jsem ani netušil co z toho vyjde, ale přesto jsem se těšil jak malé dítě.

Pečlivě zvolený terén mi dával záruku určité jistoty. Na setinu propočtená délka kroků a pak dříve. Profesionální úsměv, dotaz, odpověď.

Obracel jsem ten předmět v ruce a přemýšlel jsem co mi radili kamarádi. Měl jsem před sebou dost reálnou podobu snu.

Výměna oběživo, poděkování a hurá.

Zrychlený krok a nadočkovost. Doma zmatek, první zkouška a plány do budoucna.

Pak přišel ten den. Všechno vypadalo normálně. Stejně zavazadlo, stejné jídlo,

stejný člověk. Jenomže k té hromadě se přidružil další kamarád.

Je stejná architektura jako ten zbytek věcí. Nechá se nosit, hýčkat.

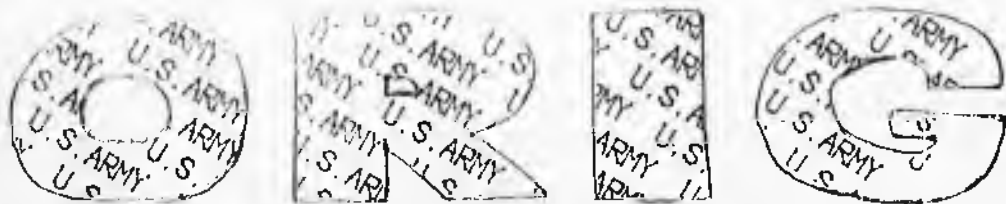
Kamarádi odborně zhodnotili můj čin a pak už jen nadávali na moji vřavost, ale přesto věřím, že mají stejnou radost jako já.

A můj kamarád Coťák?

Ten tak říkajíle zapadl do rodiny.

Dalík

Jsem sběratel. Víc než tramp. Asi bych ven navyjel, kdybych nebyl komplet oděn v orig uniformu. Mám veškeré vybavení U.S.Army. A to nejen tornu, battle-dress, kombinézu, čapku... I sestřih na hlavě mám a la mladý bravec. A i můj toaletní papír je orig. Ten samozřejmě nepoužívám. Jinak bych vbrzku o jeden orig předmět přišel. Pokud není náhodou burza v kulturáku na Smíchově, vyrážím tím vším vybaven každý pátek do bráských hor. Potkávám se tam se sobě podobnými nadšenci, takže je nás víc a nemusíme se moc stýkat s kluky oděnými v částech naší výstroje. Nechápu jak to může někdo vzít na sebe - najmě, když má po vojně.

Seznámil jsem se jednou se sobě podobným člověkem. Vypadal na první pohled jako můj rodný bratr - celý orig, i srdce americké. V důvěrném rozhovoru, který jsme špikovali anglickými slovy a který se ihned stočil na hlavní předmět našeho zájmu, mi však odhalil svůj trumf - orig spodní prádlo barvy khaki! Osten závisti se mi ihned zahnízdil někde uvnitř. S tím individuem jsem již ani slovo nepromluvil. Doma mě přepadl smutek, nemohl jsem usnout. Až k ránu mě napadlo geniální řešení. Zkrátka...

Nohu přitlačenu na plynu se můj mikrobus řítí k Plzni. Patnáct let usilovné teoretické i praktické práce je na konci. Patnáct let bez vandru je pryč. Brzy vyrazím zase ven i s orig prádlem. Ten nápad byl vpravdě skvost - vymyslet a sestrojít stroj času, poskočit na Plzeňsko do roku pětáctýřicet a... Kvantová fyzika, matematika, bionika, knihy, knihy, výpočty a úvahy. Vše v naprosté tajnosti. No, podařilo se. Vždyť snad žádný vědec neměl tak zářný cíl, tak silnou motivaci pro své bádání. Patnáct let neobvyklé činnosti si vezu za zády - velkou bílou skříň, jež zvenku nevypadá nijak podezřele. I já jsem se kamuflaval - starý omšelý svrchník po dědovi, plandavé pracovní kalhoty, kožená aktovka. V mém životě největší den spěje rychle do finále...

Stroj času skládám na kraji pole, město na dohled. Naťukávám na klávesnici datum 6.5.1945 a tisknu rudé tlačítko START. Okolo kabiny se modře zablesklo a pak opět zavládl klid. Okolo se nic nezměnilo. Nabo téměř nic. Jen pole se zdálo méně zanedbané a předdělené mezi. Neďaleká Plzeň se surskla ochuzena o svá sídliště. A já se vydávám pěšmo za svým cílem.

Konečně. Tábor U.S. Army. Toužebně sliním. Všichni vojáci jsou komplet v orig. Zdá se mi, že z toho nemají žádnou zvláštní radost. Já bych se tedy tak oblečen tak mračit nedokázal. Teď však můj hlavní úkol - jak získat orig slipy? Zde se můj plán spoléhal na okamžitou improvizaci. Teď přece nevtrhnu do ležení a nezačnu loudit. Tak jsem se ukryl u latriny. Čekám na svého muže. Přichází. První orig voják, jehož vidím zblízka. „Please, give me... give me“, koptám a nevím jak dál. To je ovšem průser s nímž jsem nepočítal. Jak jen pojmenuju to, co tak sháním. „Give me... jager... trenclé“. Zahledí se na mě pátravě, prohlíží si mě ze svých dvou metrů a s podezřením se ptá: „Are you German?“. No to by mi tady chybělo! „Nicht, ja českyj!“ breptám. „Russian?“, téže se dál nespokojen. „Oh no, I am Czech“, lámavě vysvětluji. Z očí mu svítí velké otazníky. „Give me your...“ melu a názorně ukazují do míst, kde své prádlo ukrývá.

Zdá se, že chápe! Pokytně blondatou hlavou a vrací se do lábora. Pálne ke mně, ale naznačuje mi „stop“. Po chvíli jsem ho viděl, jak mizí ve stěnu. Nezhývá, než čekat. Ažta, už se vrací. A vede lupaa. Cośi totiž říká malému neduživě vypadajícímu bezvousému mládenci a přitom ukazuje na mne. Pak kvapně mizí a nás dva nechává o samotě. Přiblížím se na dva kroky k mladičkému vojákovu a suverénně pravím: „please, give me...“, a opět výmluvně naznačuji. Směje se šeptavě. „Yes, yes, my little suggar boy. Are you the homosexual? Yeah!“ Nechápu. Svítá mi ve chvíli, kdy se začíná blížít s melovým úsměvem... „Ne!“, stih jsem zařvat a probám před tím rozvášněným hošanem k poli. Už jsem na kraji lesa. Už vidím svůj čtrnáctiletý aparát... Kolem něj opatrně přešlapuje několik postav...

Skupina protichemické hlídky U.S. Army s plynovými maskami zajišťuje náš dopravní prostředek. Jsou úplně celí v orig.

Trhač

Dvacátého druhého listopadu A.D.1986 byl den jako každý jiný - byla sobota, brze večer padla tma a chvílemi přihnal bláznivý vítr v závěsu za sebou i trochu studeného deště. Kdo jen trochu mohl, seděl doma.

Jednou, kdysi dávno, byl každý z nás sám. Sice v tlačenioci lidí, ale sám se svými Sny a se svou Vírou v ten Den. Chtěli jsme Něco udělat, Někam jít a Někoho najít. Ale když se konkrétní TO na chvíli objevilo v oárech mlhy, bylo už pozdě. Nežli jsme po Tom stačili šmátnout, mlha se opět zavřela.

Najednou jsme byli dva a čím déle jsme se znali, tím více se trhala mlha. Viditelnost se zlepšovala a my spatřovali nikdy neviděnou, ale nám přisouzanou krásnou krajinu. A jak se trhaly mlhy úsvitu věků, začalo nás přibývat. Většina jen dočasné, ale ti, co zůstávali - ti věděli.

Každý z nás zažil chvíli, kdy bylo lepší mlčet a vnímat.

Každý z nás zažil mruzení v zádech při zpívání těch pravých písní v tu pravou chvíli.

Každý z nás věří, že nic nezaniká, že se vše vrací zpět do jednoho bodu, že vše tvoří věčný kruh.

Pak přišel ten očekávaný den a my se z různých stran blížili sami za deště a větru k Týřovu. Ale staleté buky kolem hradu nás nenechaly na pochybách - jejich holé větve zpívaly píseň o tom, že naše bílé barety byly symbol zakládání Týřovské Legie nevidí hrad prvně.

Že jsme jenom další bod na věčném kruhu.

Že jsme nevymysleli nic nového.

Že nevíme proč, ale že před námi se otevřela propast věků, abychom

byli dalšími z dlouhé řady lidí, kteří prostě

patřili k Týřovu

Morituri te salutant !

Miki

A VŠECHNO BY BYLO MOŽNÁ JINAK

kdyby tenkrát před lety čtrnáctiletým vyjeveným klukům nepřelele-
těla přes nos vůně hořícího dřeva. Přiletěla z údolí tam dole pod
Týřovem a oni byli nenávratně ztraceni, nakaženi chorobou, která
je měla nádherně teprát celý život. A nákaza to byla krásná, las-
ková, navíc neměli chuť se bránit, chyběly jim taky protilátky -
- Pořádek, Disciplína, Uměřenost. Ti dojemní naivkové tenkrát ne-
tušili, že si v té voňavé a nenápadné chvílce s konečnou platností
zavřeli dveře k takzvanému serióznímu životu ...

Co ztratili ? Co získali ?

Dneska mohli být úspěšní, ale k uzoufání nudnými patrony, neděle
trávit na fotbale, mohli z nich být chytrolíni, bafuňáři, vzorní
otcové rodin, funkcionáři. Neviditelný virus bláznovství je o to
připravil.

Na pokroucený generační strom
se zdálky slítají hejna divnejch ptáků
už Greenhorni se stavějí do haptáku
a ze smrákání temně duní hrom
zní kytary a horce tepe jazz
a ptáci křídlo vedle křídla sedí
má slunce na obloze barvu uředí
a na strom ptáků marně štěká pes

A pak už nás bylo víc a víc, už jsme se naučili poznávat v da-
vu, beze slov a podle jenom náč známých znaku. Hořely nové ohně
a přicházely nové nákazy: dolehlo na nás Slovo a Poesie a Muzika
a poznali jsme, jak pěkně se sedí u trampského čoudáčku s Rimbaudem
a Prévertem a Kainarem, taky s Werichem a Ježkem a Suchým, už jsme
měli první mozoly od prvních překližkových kytar a první puhejře
z Dlouhých cest. Potom nás ptáci pozvali do svých hnízd a v nich
jsme nacházeli, to, co jsme ještě neuzděli udělat v životě, co jsme
se ještě ostýchali udělat, co jsme teprve začínali tušit. A tak
v té krásné symbioze s Ptáky začali jsme žít napul skutečně a napul
ve snech, jak ostatně žijeme do dneška, jenom napul dospělí, je-
nom napul rozumní a zodpovědní, jen trochu tady na zemi, vždy při-

pravěni jak se slyšelo, za muzikou, odletět s Ptáky, vždy dychtiví boje proti pitomcům ve jménu Svaté Elbosti. Ale vždy tak trochu bezbranní proti svinstvu všeho druhu a zatraceně mále vybavení k tomu, čemu se říká rozumný všední život.

A takto krásně jsme začali žít v naší Zemi tří sluncí. Pečlivě a s láskou jsme vylepšovali pravidla Hry, která nás nakonec vtáhla do kouzelného bludiště barevných slov a bláznivých činů natolik, že se nám stala životem. Se vší krásou, kterou nabízela zasvěceným, ale i s hořkostí, kterou jsme tak často prožívali a prožíváme při občasných návratech na břeh. Vždy naivně připraveni posloužit jako lákavý terč pro poslavy a fantastické výmysly lidí bez fantazie, trochu komicky bezbranní proti špíně, která se jaksi během našeho pobytu v Zemi tří sluncí za jejími hranicemi stala normou.

a nemít strach že přijde poledne
že polednice zlá jak černej mor
ti z bílýho dne neudělá noc
a nemít strach a z kopretin mít vor
a ptákům dát veškerou pravomoc

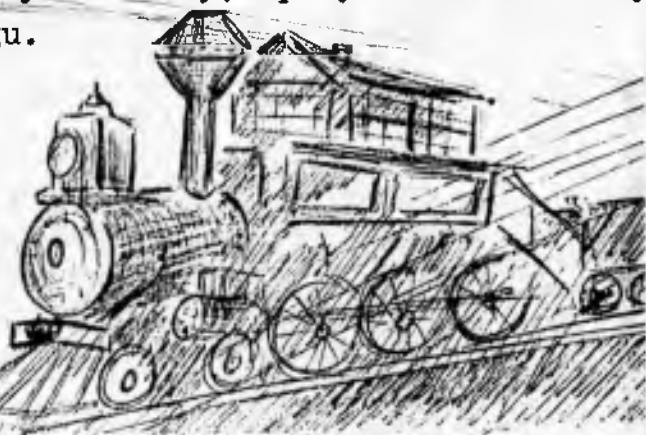
A takto krásně plujeme dál peřejí i líným volejem a po chvíli klidné plavby se znovu těšíme na pořádnou šlajsnu, pořád jsou ještě někde vpředu zrádný zabaláky a z jezů výhružně trčej traverzy a přinejme si - plavců už trochu slábnou paže a kapitánu oči, jen to nebezpečí, že se uděláme, se zmenšilo zkušenostmi a léty prověřenou tolerancí. A plujeme dál, i když řada lodí už přistála v tichejch zátočinách usedlýho života, i když zlá voda si vzala pár lodníků. Plujem dál, i když naše kocábka vrže a skřípá na vlnách, i když piráti jsou den ze dne drzejší a státní paroplavba opakovaně hrozí zákazem volné plavby. Plácáme se dál. I když každěj záběr potřebuje víc a víc síly a větší dávky rumu na překonání mořské nemoci. Plujeme dál ...

Písničky umíme jak ložky skládat
natáhnem struny ze zrzavejch lan
můžete cestou nám na pozdrav mávat
předlujem trsátkem do dávnejch rán
na řece času a danajskejch darů
přemůžem línej a šedivej proud
v peřejích slibů s iluzí cárů
naspátek budeme s nadějí plout

Zatímco "vymknuta z kloubů doba šílí", kuriozní spolek extrampů snáší bláznovství denní reality s úsměvem a nadhledem, bez nadbytečných emocí a stresů, protože bláznovství bylo odjakživa naším programem.

Plujem dál, barevnou a bláznivou Zemí tří sluncí, nad hlavou hejna Ptáku, obklopeni hromadou záviděníhodných kamarádů a přátel, vždy připravených na krásné zlatoklíčské pábení. Mámy od dětí, řítící se na historických motocyklech nočními blaty. Nafukovací totemy, závody v drakoplavbě, ruské večery a petrolejové radiopřijímače rejdiou jerevan. Cukrárny na místech, kde tradice velí zapalovat táborové ohně. Kakešičky, divadelní inscenace u krbu a houbaři, zděšení nad vyskakovacími houbami. Šílená bárka Fort Hazard, kymácející se ve vlnách muziky a randy, opilý koráb a Bludný Holanďan léta diskutovaného trampingu.

I když nám někdo už útratu sečet
pelyнку talíř a chleba a sál
ještě se umíme chechtat a brečet
nezbylo na díško jen holej stál
voláme plavce co příběhy znali
po řece času se vracíme zpět
ze zátok kde jsme svý písničky psali
vyplová loďka do klukovskejch let

Jednou jsme vedli řeč o heslu, které by mělo stát na erbu osady - a trochu s úsměvem a napůl vážně jsme navrhli "Odsouzení ke kamarádství". Před třiceti lety na Týrově houfečku vyjevenejch čtrnáctiletějch kluků přeletěla přes nos vaně hořícího dřeva. Někde vysoko nad nimi se asi pobaveně usmíval Manitou a šeptal si pod vousy tenhle nádhernej rozsudek ...

Miki Ryvola
ke třicátému výročí založení
Trampské osady Zlatý klíč

Zpátky se vracíme
po řece klukovskejch prámů
do cíle zbejvá už jedinej den
plujeme s nákladem
modřin a šráma
kormidlem otáčí
kapitán Sen

Wabi

Pro nás je Země tří sluncí Cestou. Už ve škole nám totiž říkali - musíte jít cestou dobrou, cestou, která vede k Řádnému životu občana. My jsme se tedy snažili. Každý z nás se snažil. Snažili jsme se tolik, že z nás málem opravdu byli Řádní občané. Málem. Neboť Řádnost a Řestnost není ještě patent na prožití života. A tak jsme obje-

vili Cestu. Poznali jsme, že máme kupodivu své vlastní názory na život, že máme tolik chuti a síly k životu, až se nám chtělo Bát se. Bát se vši té volnosti a možností a Krásy. Tak asi vznikla Cesta.

Cesta za lidstvím. Báli jsme se všech našich možností a přitom jsme viděli kolem sebe přizemnost, ziskuchtivost, omezenost, pokrytectví a všechny ty lidské vlastnosti, které se nám z hloubi duše protivily, proti kterým jsme mohli postavit čisté čelo, ale neměli jsme zbraně. Proto vznikla Cesta.

Cesta je pro nás pojem. Na Cestě nesmíš švindlovat. Cesta tě hned sama praští přes prsty.

Všichni lidé žijí jeden jediný velký život. Proč si jej tedy ještě zbytečně komplikovat všemi těmi vlastnostmi, kterým se sice říká záporné, jsou ale lidské a nám se přesto z duše protiví.

Začali jsme se připravovat na Cestu. Oblékli jsme šat prahledný Ptákům kteří rozumí, připravili jsme Věci potřebné a vyrazili jsme. Několik z nás si zlomilo nohu o první překážku Pravdy. Ti druzí si odřeli čelo o přizemnost Morálky.

Našli jsme Ptáky kteří rozumí, našli jsme po Cestě i Ptáky tupce, ale naučili jsme se Ptákům zabeďněncům smát. Víme, kam vede Cesta.

vám chci poděkovat muži

vy muži kteří neznáte hranice a zdi
kteří jste zaměnili stádnost
a slepou poslušnost
za vražednou cestu do barevného neznáma
vám muži kteří jste na věčné cestě chcipli
zoufalstvím nepochopením
hladem po životě
vám kteří jste nedošli a věčně sníte
svůj sen o modrých obzorech
v hrobech podle CESTY
vám stavělo pomníky záviděníhodné
opovržení otylých hnusných samolibých
ksichtů panychidu zpívaly sosny
pohřebním právodem byly smečky hyen
s žalmy hladových supů
vám uslintané řeči mravokárca zněly jak praskot
v ohni hořících odpadků
vám chci poděkovat vy muži
že nelehnu nikdy jak hlíny
v hnijící zátoce řeky
vy muži z opilých korába
plujících za sluncem

Miki Ryvola

Nejdřív to byl CLUB BENIGON na keramické škole v Bechyni. A potom nekonečné prolínání. Zájmy a písničky, lásky a maléry, díry v břiše, prošoupaný legíny, rezavý šporný, blázniví ptáci, slepecký hole a toulavý boty. To všechno zplodilo osadu Zlatý klíč, to všechno zplodila osada Zlatý klíč. Potom HODOES a Bedna od whisky.

Nakonec snad sídelní stodola zvaná Fort Hazard, v poslední době zrenovovaná.

TUNEL JMÉNEM ČAS

Těch strašnejch vlaků co se ženou kolejí tvojech snů
těch asi už se nezbavíš do posledních dnů
a hvězdy žhovejch uhlíků ti nikdy nedaj spát
tvá dráha míří k tunelu a tunel ten má hlad

Už tolikrát ses mašinifíry zkusil na to ptát
kdo nechal roky nejhezčí do vozů nakládat
proč vlaky co si každou noc pod oknem laděj hlas
polykú díra kamennú tunel jméneM čas

Co všechno vlaky odvezly to jenom pánbuh ví
tvý starý lásky mladej hlas i slova blůhový
a po kolejích zmizela a spadla za ní klec
co bez tebe žít nechtěla a žila nakonec

A zvonky nočních nádraží i vítr na tratích
a honky tonky piano a uplakanej smích
a písničky a šťastný míle na tuláckej pas
už spolkla díra kamenná tunel jméneM čas

Než poslední vlak odjede a to už bude zlý
snad ňůkej minér šikovnej ten tunel zavalí
a veksí zpátky přehodí v tý chvíli akorát
i kapela se probudí a začne zase hrát

Vlak v nula nula dvacet pět bude ten poslední
minér svou práci nestačí dřív než se rozední
ten konec moh bejt veselej jen nemít tenhle kaz
tu černou díru kamennou tunel jméneM čas

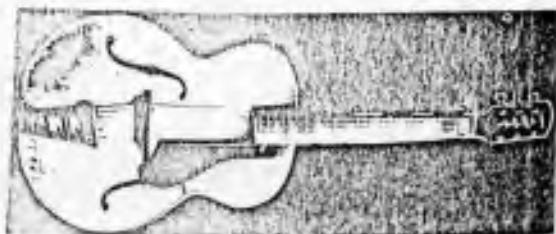
Ach juká jest to nádhera
když zvečera na Hazard jdem
to všechny myši pištějí
a bžejí z chalupy ven ...

I když jsou stropy zpuchřelý
a podlahy nejsou skvělý
a komín ten jest nakřivo
když jest pivo jsme veselí !

/z páně Miki Ryvolovy hymny
Fort Hazardu/

"AUTOMOBIL"
páně Miki Ryvolovy

Kytaru vzal prvně do rukou ve třinácti letech. Jeho přísným učitelem byl Wabi. Miki často vypoví o „kytarových snídaních“, kdy musel ještě před odchodem do školy hrát bráchovi nové akordy a písničky, které se naučil.

Jezdil na vandry a rozšířil ono zvláštní společenství vyznavačů přírody, dělek a kamarádství, společenství lidí, které kdysi v legraci charakterizovaly coby - HOMO TOLJALIS ...

Když Wabi narukoval, Mirko, pozdější Miki, odešel na keramickou průmyslovku do Dechyně. Budoucí talentovaný grafik, keramik a všestranný kumštýř tam poznal mnoho dobrých kamarádů a kamarádek. Společně hráli na kytary, zpívali a jezdili ven.

ZEMĚ TŘÍ SLUNCÍ

Až jednou hejna mojih podivnejch ptáku
vrátí se v podzimní větrnej den
zhlídnu za hradbou deštivejch mraků
jak na mě kejvó můj bláznivej sen

Až jednou zjistím že sen se mi vrací
a bude jasný že zůstal jsem sám
já přijdu za vámi blázniví ptáci
já přijdu za vámi jedno je kam

Nad obzorem trojice sluncí září
volají hejna dál nad vodou
do smrti snad už se mi nepodaří
dojít tam kam cesty nevedou

Tuláckou hůl v ruce mám nataženou
majáka slunečních hlodám zář
svítí tmou pro duši unavenou
svítí tmou pro každou smutnou tvář
zas vrací se hejna mojih divnejch ptáku
jako strom opadal kalendář

Až jednou zjistím že ptáci se vrací
na křídlech podivnej pozdrav že maj
zavřu za poslední toulavou štací
zavřu ty dveře a řeknu good bye

Až jednou ptáci mi přinesou psaní
na cestu s nima že musím se dát
odejdu s nima bez dlouhýho ptaní
odejdu s nima a odejdu rád

Nad obzorem ...

Miki: „My se necítíme jako ortodoxní trampové, i když jsme se v podstatě později stali jejich symboly. Naši kamarádi z mládí, to bylo spíš študácké podhoubí, ve kterém se mísilo spousta různých zájmů - malování, keramika, poesie a jeden společný jmenovatel - útek do přírody. Teprve tam jsme poznali trampy. Vytvořili jsme si vlastní svět a naše představy o něm jsme vtělili do vysněné Země tří sluncí. To je taky písnička, ke které mám nejnítěrnější vztah.“

CO ZBEJVÁ /Wabimu/

Když je po hře jsi trop a docela v koutě
a řeči jak promoklý boty už dřou tě
a když rozkrojíš jabko má uprostřed kříž
co zbejvá co ti zbejvá

Když se jeden díl dočte na poslední stránce
a druhý už nenajdeš v poštovní schránce
v noci do stropu koukáš a mizerně spíš
co zbejvá co ti zbejvá

Zbejvá jistoty dar
že má každá řeka svoje ústí
zbejvá lidiček pár
co tě v těchhle trablech neopustí
buď si jistej že jsou
zlatem lemovaný mraky černý
najdeš jistotu svou
najdeš jistotu svou
a ptáci ti zstanou věrný

Když se namísto ano už říká jen třeba
a co bylo pevný se drobí jak chleba
když už k opření nenajdeš pořádnou zeď
co zbejvá co ti zbejvá

Když se propíješ k ránu a hlava ti třeští
a den zrovna začíná v mlze a v dešti
třeba otevřeš okno a řekneš si teď
co zbejvá co ti zbejvá

▲ Zbejvá jistoty dar ...

ZE SVĚTA

Na fotografii vidíte indiány z kmene Wäpu /západní náhorní plošina hor Skalistých/, kterak staví svoje kmenové tee pee.

Vyšší muž na snímku je náčelník kmene Uwapa /v překladu Rozšláplá kecka/ a menší muž je jeho nerozlučný druh a přítel Pupawa /nepřeložitelné/.

Pro kmen Wäpu je typické, že nepožívají figurální motivy ani ornamentiku. Stany mají bohatě barevné, jak není vidět na naší fotografii. Pro představu - střídají se plochy v barvě červená bordo, modré jeans, fialová, kakaově hnědá a lila.

Původní reportáž pro TH

Dýňa

blues potenciálního sebevraha

Dobrý den, prosím vás, kolik je hodin ?

Teprv pět ? Děkuji, víte, jsem hrozně sám.

Háno jsem vyšel ven a po městě chodím.

Šel bych teď chvílku s vámi, ovšem jestli to nevdáí vám.

Víte, holka mi záhla a došly mi prachy,

vyhodila mě bytná a nemám kde spát,

jsem příliš pectivý a umřel bych strachy,

kdybych třeba trošku jen v krámě krad.

Povídám, pane, to člověku dodá,

když nemá s kým mluvit, komu co říct.

Stačí mi rehlík a studená voda,

jen nebýt sám. Pak nemám už nic.

Ne, pane, já nemluvíím z cesty,

já nejsem blázen, já nejsem rváč.

Prosím vás, staňte, já se jen snažím říct gesty a slevy,

co že jsem zač.

autor BEŇO - Plzeň

ČASTO SE MI CHCE ZVRACET

Seděli vedle mě v metru dva kluci - ne, kolik jim bylo, to hádat nebudu. Ale vím, že ohromné placaté čepice jim padaly do očí. Hnědé polebotky, hnědé kalhoty, hnědé kabáty. Jsem zvyklý od čerstvých výležek slyšet řeči o ženskejch a motorkách - pokud možno, tak skrz pivní opar. Ale ne, tady to bylo něco jiného: "studie Kamarád prý v neděli bylo moc pěkný" a "víš, ten Honza, co se mnou vloni seděl v lavici, se teď učí na automechanika."

Šla po ulici a klapala střevisčky. Budiž, teď už věk odhadnu /i když se to nedělá!/ - byla už dospělá! Pozoreval jsem křivku jejího těla, kaštanové vlasy i elegantní chůzi. Ale vkus přírody byl až nevkusný v kombinaci s hnědou. Hnědou sukni, hnědou blů-

zeu, hnědou ... Vzpomněl jsem si najednou na desítky básní, románů, povídek - o ženách matkách, milenkách, manželkách, o tom věčném symbolu mateřství. Ale ten klapot střevíčků to všechno rozstřílel na zbytečné kusy papíru.

Vyběhlo proti ní zpoza rohu malé dítě - rozesmáté, veselé, utíkalo mami a před ní si kecle na zem. A hele - co se to děje? - přehodila si kabelku z pravého na levé rameno. Že by chtěla pravou rukou zvednout ležící dítě? Ale ne, proti ní se blížil Hnědý. Obešla dítě, popelící se na zemi a pravá ruka ji vytřelila ke spánku ...

"A buďte bez obav, budete-li nemocen, uděláme vše proto, abyste byl zdrav. Armáda potřebuje zdravé lidi." Odvrátil se ode mne a už poněkud méně žoviálně diktoval: "Odveden, schopen za A - bez vady.." Měl jsem před sebou vynikající perspektivu - čtyřicet let nezištné péče o mojí tělesnou schránku. Zdravotní stav vždy takový, abych byl kdykoli zcela k dispozici.

Humánní nacionalismus? Blbost.

Nacionalistický humanismus? To je ještě pořád slabý výraz. Je to něco mnohem víc.

Má tohle vůbec něco společného s trampíngem? "Jsem tramp, tramp, tramp!" křičí extaticky někteří z nás, "jsem na vandru a dej mi s tímhle tím teď pokoj - alespoň teď! Ti upřímnější řeknou "o Tom jsem nikdy nepřemýšlel".

A myslím si, že Belmondo dělá dobře, když Trapsavce vyhlásuje pro všechny příspěvky s přírodní či lidskou tematikou. Protože mít rád přírodu znamená mít rád i lidi. A někdy jsem ve stavu, kdy říkám "Bohužel !" /a říkat bych neměl/.

Nevím, jestli těm lidem, kteří o těchto věcech "dokážou nepřemýšlet" mám závidět nebo je litovat. Ale jednu jistotu mám: nepřemýšlet "o tom" a dospět k závěru "já to nezměním" je přesně to, co se dnes po nás chce.

Žaludek mám myslím dobrý - někteří o něm říkají, že přímo kachní. /Vzpomínáš Ivčo, jak jsem se letos v Tatrách těšil na to zelený sádlo ?/

Ale čím dál tím častěji se mi chce v poslední době zvracet.

LARRY

Za městem, na konečné, poslední silvestrovská tramvaj táhlým zve-
něním uvádí na scénu večer. Pár kreků od nevládné čekárny cesta prud-
ce stoupá slavnostně ztichlým lesem. Ten dnes nespí. Trochu užasláma
očima hledí na míchanici světel tam dole. Smrky a borevice si navzá-
jem tisknou zasněžené ruce a naslouchají hlasu trémou pobledlého
zpěváka Měsíce "Hoď tam nějakou veselejší, bráško."

Naši tajnou stezku by dnes setva kdo poznal. Natřásá se v hrano-
stajím kožíšku jako první dáma plesu. Ale ze své přímočarosti nesle-
ví, zdá se, ani dnes. Prudkým stoupáním tlačí troufalce do předklonu.
Palce vražené pod řemeny brní. Dech sípavě žaluje nad každodenní dva-
cítka cigaret. Nad rozcuchaným horizontem předělu se míhají barevné
záblesky. To horská vesnička slaví. Když konečně s ulevou sestupují
do jejího údolí, je už chvíli po všem. Korálky přičaplyoh chalup
a perlové šnůry hvězd se dnes ani trochu nehádají.

Za vsí to jde znova ostře nahoru. Jenom sníh je hustší. Ani srdce,
pomateně stepující až kdesi pod ohryzkem, nepřehluší velkolepý sber.
K Měsíci se totiž přidávají další pěvci. Zachmuřené smrky i nerozváž-
né břízky, hleubavé balvany i ledem objímané bystřiny. Jeden falešný
a ochraptělý hlas to určitě nezkaží.

Snad až přehnaně zaváté průseky i bezcestí nesnášenlivých mlazin
míří vzhůru, stále vzhůru.

Však také moje dnešní hostitelka má dobrých dvanáct set. Konečně
mi buší do uší basy vrcholevého pralesa. Ještě pár metrů mezi sněž-
ně vosatými terzy dávno zmlklých jedlí a jsme doma. Hebně malá a
ještě více křivá bouda se zimomřivě tiskne ke skále. Odházení sněhu
přede dvěma netrvá ani zdaleka tak dlouho, jako objevení toho kou-
sku svíčky, který tady přece zaručeně musí být. Když posléze neochet-
ně a s praskáním nasvítí nalezenec hunatě najíněné stěny, odráží se
jeho roztřesený plamínekve dvou smolně černých krupějích. V očích
princezny myšice. Chvíli větrí a pak bleskem mizí v tmavém koutě.
Reztápění rezavého bubínku připomíná tajemný obřad. Mám úspěch, a
tak za necelou půlhodinu vše voda v otlučeném čajníku. Právě včas,
slyším vrzavé kroky. Už stojíš v otevřených dveřích.

"Ahoj Foustatej". Ne, ty už mi pikdy jinak neřekneš. Naše přezdívky
se mění spolu s tvářemi kolem ohnů, ale ty to nebereš na vědomí.
Zuchla usárna, známý stisk drsné dlaně. Máš je opravdu drsné, ty své
dřeverubecké pazoury. Plamínek svíčky kreslí tvé ostré rysy. Pod
jeho štětcem měkne i sarkastická křivka ust. Temné přeje vlasů
spadají do blankytu očí dětsky zvědavých.

"Tak mi něco zahraj". Bereš kytaru, hlavu nakláníš k levému rama-
ni a výkřiky strun bourají těsné stěny. Hlas barvy štovíku i medu
zastavil čas. Celý vesmír ztichl a naslouchá se mnou. Jsou to pra-
staré písně, snad starší nežli svět. Mnohemluvné písně beze slov.

I ty nejkrásnější písně v životě mají však svůj konec. Balíš a zve-
dáš se. Víš, že musíš. Tvojesilueta blikne v samečném rámu noci.
Bouchnutí dveří a kroky se vzdalují. Zamačkávám oharek ligerosky a
dopíjím vychladlý grog. Vycháším před práh a vyhlížím do tiché noci.
Mlčící Měsíc ozářil sníh před chatou a zvýraznil modré stíny hluboké
a jediné šlěpěje. Jsou to moje stopy, vedoucí ke dveřím. Dnes je to
sedm zim, co ti usárna života ztěžkla k neunesení. Byli jsme tehdy
všichni strašně daleko. Řemen tě páčil v dlaní a větev borevice se
houkala příliš blízko.

"Bůh tě natřes, Larry, a Ahoj zase napřesrek!"

autor Bača - z Trapsavce 1983
z časopisu SEM-TAM, číslo 4. 1983

TJ SOKOL TROJA
POŘADÁ VE DNECH

27. A 28. ŘÍJNA

SPORTOVNĚ BRANNOU HRU
NA MOTIVY NOVÝCH TRINÁCTI BOBŘÍKŮ

SLUNEČNÍ ZÁTOKA

SOUTĚŽ TŘÍČLENNÝCH DRUŽSTEV TĚLOVÝCHOVNÝCH A PIONÝRSKÝCH ODDÍLŮ
I OSTATNÍCH NAHODILÉ PŘÍCHOZÍCH. START: SOKOLOVNA TJ SOKOL TROJA,
PRAHA 7, TROJSKÁ 173 OD 14:30 DO 16:15 V MINUTOVÝCH INTERVALECH.
DOPRAVA AUTOBUSEM Č. 112 ŠEST STANIC OD STANICE METRA FUČIKOVA
SMĚR ZOO. V CÍLI NAVAZUJE BESEDA

VYUŽITÍ VOLNÉHO ČASU DĚTÍ A MLÁDEŽE

VE STŘEDNÍM SÁLĚ PROJF. PRAHA 7, HOLEŠOVICE OD 17:00. V POŘADU PLNÉM
PŘEKVAPENÍ MJ. VYSTOUPÍ ZPEVÁCI WABI A MIKI RYVOLA, WABI DANĚK, PAVEL
BOBEK A TONY LINHART, SPISOVATELÉ JAROSLAV FOGLAR (JUBILEUM 80. NARO-
ZENIN), ING. ALEXEJ PUJDEK, ZAŘ. UMĚLEC. DALŠÍ HOSTE: DOC. PHDr. Z. MATĚJ-
ČEK CSc, PROF. MUDr. J. PFEIFFER CSc A PRIM. MUDr. J. RUBEŠ. VE FOYER
VÝSTAVA AKVARELŮ A ILUSTRACÍ MARKA ČERMÁKA A FOTOGRAFIE J. RŮŽIČKY.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRÁZENA. JEDNOTNÉ VSTUPNÉ 15 Kčs, PŘEDPRODEJ
VSTUPENEK V OBVYKLÝCH PŘEDPRODEJÍCH, PRO ÚČASTNÍKY HRU PONDĚLÍ - ÚTERÝ
OD 13:30 DO 16:00 V MÍSTĚ STARTU, PRO OSTATNÍ ZÁJEMCE V MÍSTĚ BESEDY.

POVOLENO NV HL. M. PRAHY OK NVP ČJ. 21160/86

TATO POZVÁNKA PO ZAPLACENÍ 15 Kčs A POTVRZENÍ
RAZÍTKEM TJ SOKOL TROJA SLOŽÍ JAKO VSTUPENKA
NA BESEDU

22. 10. 1986

TÝŘOV

2006

STORY BY TRHAČ

Vlak se vysvlel z tunýlku a - hurá - už brzdí ve stanici Roztoky. Tu žlutou budovu poznávám, pravda, ale - tady přibily koleje! A úžhorozbohný! Vpravo od baráku, tam co bejval zéhon s kytičkama, vyšší pára z malý mašinky a trampstvo se cpe do krátkejch zelenejch vagonků. Přidávám se k nim. Masinfíra dává silnou píšťalou ton E abysme se mohli naladit a pak, s jednou rukou na rychlostní páce a s druhou na lóhvi, rozjíždí vlak. Láhev má vinětu Cambrinus.

Ach jo. Tolik let jsem tu nebyl a připadám si najednou úplně cizí. Všechno je jiný. Jen obrysy kopců nad Berounkou zůstaly. Davy psal: přijed, dyť tam na tý Tvý Moravě to nemůže bejt jako na Tajřovsku, no neříkej, že se Ti nestejská... A já hned zabalil, protože jsem si všecko připomněl a promít v hlavě, a jel. Rychlíkem, prosim. A teď tu koukám z votevřěnýho vokýnka nový lokálky na Řeku a měknu. První stanice je kousek za Roztokama, tam, co se do zátoky vlejvá potok. Vidím zkroucený torza stroja a slavab - památník nikdy nedokončený přehrady. Krucci, těch sabotážní co jsme tady provedli, než nám sama Řeka pomohla /a snad i s Dymou/ a v minutě spláchla skoro hotovou věc.

Vlak stoupá úzkým údolím po trase, kde já pamatuju silnici a chaty. Vagóncem balancuje průvodčí v maskáčovým saku a prostře- luje jízdenky. Vidě můj bílý baret se zlatým T, uctivě salutuje a ani ho nenapadne ptát se po lístku. Stanice „Mlynářův luh“. Skupinky trampů počítávají hrát hobousárny, balej gibsonky, berou bágly a mizej v lesích. Pár těch „skalních“ saskakuje ze stře- ch a zalézá si dolů mezi nápravy.

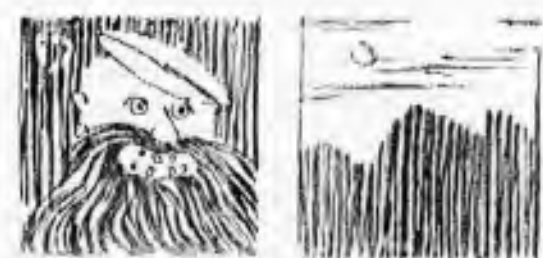

Zastávka na Emilovně je sešeřelá. Pár postav se ztrácí ve stí- nech stromů. Od dob, kdy tu vyhořela hájovna, se tu moc nezměnilo. Vlak přibrzdí ještě „U klád“, aby se pak jen řítil dolů Chilkootem. Silná lucerna osvětluje lesklé kmeny buku a dunění plaší houfy muflonů v suťoviscích. Brzdíme v konečné stanici Týřov. Přípoje po Úpří do Broum nebo na Bušehrad tentle vlak nemá, takže nás přijelo dost málo. Stoupám s nervózním očekáváním ku hradu. Davy mi sice poslal fotky, ale ty nejsou nic proti skutečnosti. Hrad je skvostně opraven - na to stačilo hejnkno černochoů - a z věže vlaje prapor T.L. Můj baret mi okamžitě otevírá bránu a vcházím na dlážděné nádvoří. První, čeho si všimnu ve světle loučí, je postava vyzáblého seržanta... To sám Stýblo! V poněkud umolousa- né uniformě evičí odšlil mladých legionářů. Řízný povel a uvolněná skupinka baretu se promění v řádnou bojovou jednotku. Šavle se lesknou v plamenech strážního ohně. Bojový pokřik: rumu zdar, Erdam zmar, Trhači ahoj! mě vítá. Dlouhý Stýblo se ke mně vrhá,

podávám si ruce na čtyřikrát, jako ze mláde, a přátelsky si
rutárně přitiskávám. „Pojď, hned tě zavedu k pánu hradu“, volá
s honem nověznámý jevik.

V největší komnatě donjonu /s výhledem na řeku/ plá oheň
v krbu. Ve vysokém křesle sedí On. Davy! S výkřikem „ahoj“ si
padáme do náruče. Jeho věrný šakal se nám přátelsky plete pod
nohama. Jak jen se ten Davy změnil. Vlasy se i jemu podstatně
přestřehovaly na bradu. Divím se, že si takovej fous svojí oko-
vanou škorní nepůtšlápne. V mžiku se objevuje slouha a nase tác
s nápoji a legendární poživatinu - čínské fazole! „Už dávno nejsou

čínské,” směje se Davy, „máme tady tajnou podzemní konzervárnu
fazolí.“ Doušek za douškem příjemně pálí v hrdle. „I tenhle
šnaps si tu pálíme sami“, odpovídá na mé uznalé pohledy nad sklín-
kou, „týřovský rum 80%“, dodává poté a opět dolévá. Koukáme se
jeden na druhého a brebentíme. Když pak měsíc dostoupil nejvýš
nad údolím, bylo asi dvě ráno, poslal mě Davy spat: „zítra tě
čeká perný den, jestli tu chceš aspoň kousek uvidět“. A do mého
zívání ještě dodal: „a protože jsou tu, i přes topení v kamennejch
zdech, noci chladné, věnuji ti na zahřátí jednu mladou krásnou
zajatkyň z brdských válek...“

Ráno, asi o pět desáté, mne vzbudil ryk trubačů, co právě
troubili budíček. Vzápětí byla starým legionářům roznášena vydat-
ná snídaně do kutlochů s nebesy. Pak jen protás...ás...áhnout
a hurá na týřovský nádraží - loučení s Davym - a hup do vlaku.
Píšťala, plácačka - ale tu vlak stojí. Zdejší přednosta stanice
se blíží k vlaku a mává baretem. Kdo jiný než...Fléga. Šedivý od
dýmu lokomotiv tu řídí nádraží a přilehající hospodu. Stíhá i hrát
na benjo a kytaru a pečuje i o zdejší telegraf. Přese všecko za-
městnání vypadá šťastně. Povídáme, povídáme a povídáme... Nabízí mi
skvostný výlet - vlakem do pivních lázní v Novým Jáchymově.
Odmítám, chci totiž určitě vidět starej dobrej Jahodák. „To máš
nejlepší k řece na parník“, radí Fléga. „že nevíš, kdo mu velí?
Lubor! A Ivča dělá kuchařku v přístavní krčmě „U hnojařky“!“
Parník skutečně stojí na kotvách na řece u dřevěného mola. Má
malý ponor, aby projel všechny zákruty a mělčiny. Jezdí z Roztok
do Zvíkovce a přes jezy ho přenášší party černochoů, co jsou přiko-
vány ke dnu, aby je voda nespláchlá. Výš proti proudu proniknou
jenom pivní zásobovací kanoe do Plzně.

Lubor mě vítá jako ztraceného syna. Poskakuje po palubě, až
mám dojem, že se pod ním ta bytelná prkna prolomí. Na hlavě mu
pevně sedí bílej baret. Precj ho nesundává ani v noci.

Vyplováme proti proudu. Parník Zach tope svými kolesy klidnou hladinu řeky. Po příkrých stránkách vidíme pobíhat šíleného zeměměřiča a červenobíle pruhovanou tyří... Hlava se mu ztrácí v hustém porostu vlasů a fousů a bílejší barát je nadzdvížen přes pár malých ražek. Poznávám ho...

Připlouváme do Skrejí, černá kapela na břehu hraje jazz. Sádrový Barrando se přátelsky usmívá. Několik oživlých ochočených trilobitů tlačí těžké káry s občerstvením. Utopenci, tlačěnka... Za několik hodin, po krátkém poobědování, plujeme dál. Až k ústí Zbirožáku. Dál musím na člunu, na němž pádlují cvičení přikovaní ochranáři. Loučím se s Luborem, nasedám a velím vpřed. Silné paže navyklé trhat bločky se chápou vesel. Parník Zach troubí na rozloučenou.

Poručím zastavit u ústí Mufloního potoka. Dál je jen Divočina. Sám stoupám údolím. Dylo ponecháno nedotčené a iluze mládí se vrací neodbytně zas a zas. Konečně u seníku, u ohniště. Zas piju vodu z potačku, zas rozdělávám oheň /ještě, že ta zkrocená lesní správa už dělá dřevo pořádně, né na metry, jako dřív/, zas hledím přes retko do plamenů. Zase v Jahodovém údolí. Je tu boží klid. Navčeer se zavrtávám do sěna v krmelci a přemoužším o starých dobřejších lasech... Padající list občas zaškrábe o šindelovou střechu a do porывů větru se mísí bekání mufloního stáda...

„Vstávej - a davaj davaj občanku!!!“ budí mě křik dole pod seníkem. Hbitě /na svůj věk/ se probírám a koukám. Hajnej! Co teď? To se stala nějaká chyba! Něco mi tu nehraje! Ale „hajnej“ se dává do smíchu, stahuje nalepené fousisko - a stojí předemnou Admirál! „Jsem vedoucí všech lesů T.L. a za zvláštní prémie tu straším trampíky, aby to tu měli jako za mlada. Davyho jsem i zkásnul...“, vypravuje nadšeně, „máma má dvanáct dětí, samý holky, a deset malamutů, to je ti pes velepes, no, jako kráva. Je mi nejlíp v lese.“ To dodal tišeje. Na oplátku se směju já. Snídáme spolu, balíme a pokračujeme vzhůru údolím potoka, Po několika stech metrech, u jednoho brodu, míváme prostou a malou žulovou desku, jež hlásá:

Touto cestou přišli 13.9.1980
Davy, Trhač a spol. poprvé na
Týřovsko. Objevili Jahodové
údolí a dali tak popud ke ko-
loniaci kraje Týřovskou legií

Přicházíme k zastávce Kohoutov, která leží na hlavní trati Broumy - Podmokly. Vlak tu bude za chvíli. Admirál se loučí a se služebním jecpem odjíždí k jihu. Já mířím vláčkem do Broum. Škoda, že nemám čas si vyjet lanovkou na Vlastec. Je totiž neděle, den návratu.

Z broumský hospody slyším bluegrass. Pilně tam cvičí kapela Gambrinus revival country, parta sympatickejšejch kluka, který si hrajou na nás zmlada, cvičej i naše písničky, no, prostě je to balzám pro můj stárnoucí uši...

Mám už vlaku prozatím dost a tak rúd svoluju k jízdě na koni. Doprovází mě černovlasej muž co míří, stejně jako já do pevností na Jižním potoce. Jedeme zvolna a povídáme si. Stěžuje si na svoji ženu - prý místo aby vydělávala kožešnictvím jako dřív, vstoupila do řad dobrovolných týřovských šermířů a on aby živil celou rodinu rybařením. Nechávám ho vypovídat, co jiného pro něj muže udělat?

Hej, jak se máš, nějaké věcičky - petruzi, raci, hranolky...
 jaký jak se máš, že přijdu. Pán pevnosti si dává na čas.
 Ale i on plátno, ošacen camrétky, šnurkami, plackami, řemínky,
 šoláky, čubáky, šlektivy, váčky, sunkami, padáky a cencáky
 vstoupil, bílý baret glušivě nasazen a téčko vyblýskané - Dalík!
 i bujarou jsmo se složili do náručí a jeho výstroj zarachotila.
 Povídali jsmo zpočátku o tom co a jak a kdo s kým a o nich bez
 nich... Přiblížil čas mého dalšího putování. Dalík sám uchopil velmi
 těžkou dlabanou kladu a odnesl mi ji na úpoř. Popřál mnoho zdaru
 a já se po přání vrátil k Týřovu. Po břehu, na odvážně zbudovaném
 náspu supí vlak. Pouká E. Pavel se zubí z boudy mašiny a hází mi
 láhve piva. Róza, tak drobná vedle něj, bílý baret celý ukoptěný,
 hází pod kotel bukové špalky. Z vagonů zní „Do rána toulám...“

Šeré zjevy se vrací domů. Hunatý Jóna třímá kytaru a má ji
 pevně opřenu o vystouplý břich. Vedle se hihňá jeho šedivějící
 a vychrtlá žena. Billíček zaklesl prsty pod struny a chopil se
 další láhve sedmístupňového piva. Dan držel basu, ale nehrál.
 Nakláněl se z okýnka a volal: „Trhaču, přestěhuj se sem...“ Tuřín
 v zadním voze pohlavkovala svých pět dětí a opakovala si němčinu.
 Chtěla totiž konečně dokončit svá VŠ studia.

Přestupují z kanoe do vláčku a za zpěvu Johna Hardyho se
 to valíme na Týřov. Loučím se s Davym a Zjevy a vydávám se na
 cestu do Roztok. Pěšky. Tak jako dřív. V Roztokách nasedám do
 špinavého vlaku ČSD a můj poslední pohled patřil údolí. Nad řekou
 se rozpínalo něco bílého.

Noc a sní Dyma rozprostřely svá křídla nad Týřovským královstvím

DAVY, TYHLE PIKSLY
 FAZOLÍ SOU VYROBENÝ
 NAD PLÁN ...

„Božíme přehrady...“

ANEK BYL JEDNOU JEDEN PLÁN

a ono by se spíš mělo napsat, že ten plán bohužel ještě je a jeho existence je značně aktuální:

Máme rádi Berounku. Tak, jako ty generace před námi i my jsme se po ní mnohokrát plavili, mnohokrát jsme šli jejím údolím a stále jsme objevovali její nové krásy.

Milujeme Luto řeku. Onu řeku, která ještě stále občas /jak se praví v Potlachu/ "vygruntuje břehy a rozvěsí po velšínách ukradený pramice a psí boudy na důkaz své nadvlády."

Nemluvím o místech, která už dávno padla za obět chatařům - Černošice, Dobříškovice atd. Mám stále v očích ty skály a lesy, ty tiché meandry kroužící se řeky, jež začínají už u Plzně. Ty sevřená údolí, sůlovité stráně porostlé věkovitými buky, staré protrhlé jezírky i louky, na nichž se dá na podzim chodit po kolena v bílé mlze. Ty tisíce prastarých lesních cest podél břehů. O podzimu zde nemá cenu psát.

Je to poslední velká řeka v Čechách, která unikla osudu ostatních řek: postavení přehrad a zaplavení jejich údolí. Doufal jsem, že náš národ už přešlo ono budovatelské nadšení, které velelo zaplavit vodou co největší plochy; období, kdy se považovaly kouřící komíny za symbol vyspělosti státu. Ale asi to není pravda.

Sploutat Berounku je odvěký sen mnoha generací - navrhovalo se to už za Marie Terezie. Před lety se mluvilo o splavnění Berounky do Plzně, údajně aby se mohly dopravovat po řece do Prahy díly jaderných elektráren z plzenské Škodovky. Naštěstí to padlo, Škodovka neměla zájem a člověk se jí nediví - to už by jí vyšlo laciněji dopravovat to do Prahy speciálně vystavěným tunelem, než splavnovat 130 km kamenité řeky. Pak se začal stavět Temelín a hledal se zdroj, který by přizpůsoboval stále stejný výkon Temelína měnící se spotřebě /např. energetické špičky/. Vznikl projekt "Přečerpávací elektrárny Křivoklát" se dvěma nádržemi - dolní na Berounce a horní "jen dvěstěbektarová" v kopcích pár kilometrů od Týřova. V noci a o víkendech by se čerpala do horní nádrže voda z Berounky, která by v energ.špičce roztáčela turbíny při cestě zpět do řeky. Vstávaly nám vlasy hrůzou na hlavě!

Pak se naštěstí zjistilo, že dávat do souvislosti tak vzdálené stavby jako je Temelín a Křivoklát je nevhodné a od již konkrétní podoby tohoto "díla" se alespoň zatím částečně upustilo.

Ale přetrvávají dva faktory: trvalý nedostatek elektr.energie a občasná monstr-zéplavy. A tak je ještě stále značně reálný předpoklad, že na Berounce nějaké to vodní dílo opravdu vznikne. Mementálně se uvažuje o projektu opět přečerpávací elektrárny o dvou nádržích, pro změnu pod sebou na řece.

A místo stavby? Oblast mezi Křivoklátem a Skryjemi, s tím, že se pochopitelně zničí značná délka údolí proti proudu řeky.

Kdo to jen v těchto místech trochu zná, ví, co to je za šílený nápad. Je to oblast biosférické rezervace, je to v srdci CHKO Křivoklátsko, je to na uzemí sledovaném Unescem. Zaplavit tyto místa znamená zničit poslední krásná, přirozená scenerie ve středních Čechách. Voda by zaplavila světoznámé lokality u Týřovic a u Skryjských jezírek, oblast, kde Barrande měl největší úspěchy při "lovu" na trilobity. Voda by zaplavila Nezabudický mlýn i Bránovský přívoz, místa jež miluje každý čtenář knížek Oty Pavla. Voda by zaplavila vyhlášenou hospodu "U rozvědějka", místo známé mnoha trampům,

vodácká, turistická a ostatními kolemdoucími.

Týřov vypadá jako dnešní Orlick - podoba spíše uvázaného hausbetu než hrůšného vrhu nahore na kopeci. Zanikla by i krásná sevřená údolí - Upoř, Štírožák, Tyterský potok, Javornice i mnoho dalších.

Nejsem odborník, abych vyjmenovával další negativní dopady na krajinu - ale každému je jasné, že škody existují nahraditelné a nenahraditelné. A o jaké by šlo zde není třeba rozebírat. A tak jen něco na okáčku: pod vodu má přijít 100 hektarů uzemí, které je začleněno do Státních přírodních rezervací. Uzemí, kam se dnes nesmí chodit jinak než po turistických značených cestách a které je přesto určeno ke zničení.

Proč to všechno píšu? Protože mě a lidem kolem mne není osud těchto míst lhostejný. Byl jsem na Krajském středisku památkové péče a ochrany přírody v Praze a na správě CHKO Křivoklátsko. A byl jsem tam kvůli otázce: Co může neorganizovaný člověk dělat proti tomuto projektu? Bylo mi shodně řečeno, že HODNĚ! Nevěřil jsem tomu a tak mi byl líčen osud jednoho člověka, který sám vlastní iniciativou dokázal vymoci zrušení už schváleného projektu, který plánoval vést v Praze přes Stromovku dálnici. I když ho to zřejmě bude stát místo.

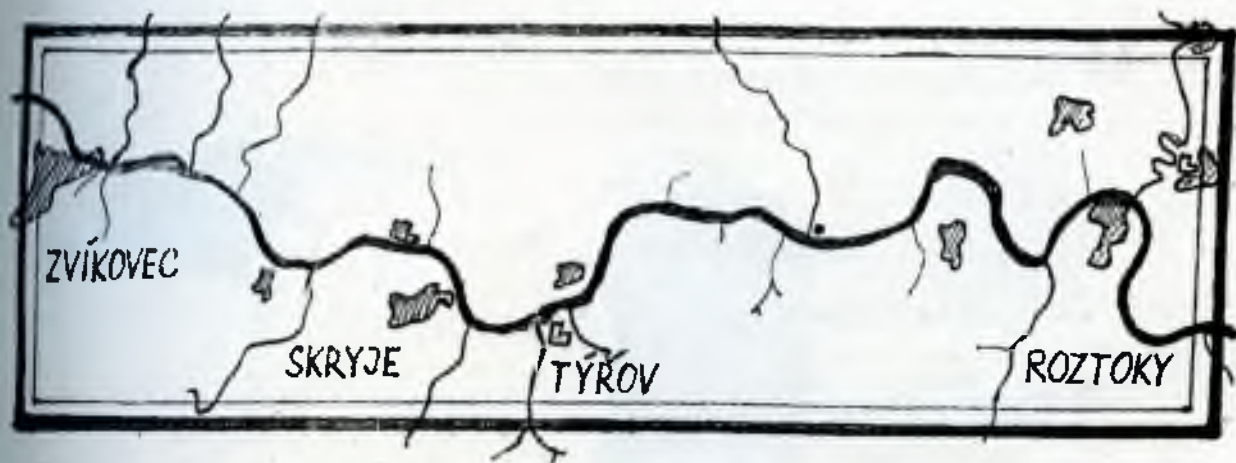
A jaká je situace nyní? Z rozhovoru na správě CHKO jsem vyrozuměl následující: je více projektu, ale zatím ještě vůbec nic není schváleno. Vláda není jednotná - část uvažuje pouze ekonomicky a bezohledně vůči přírodě, část je už si zase vědoma eventuálních značných škod. Ochránáři přírody se bijou jak lvi, dělají, co se dá, ale zoufale čekají na jedne = na podporu veřejnosti. Jsou to vyvážené váhy, kde může rozhodnout málo. Být to před třiceti lety, byl bych mezi těmi, kteří řeknou "nemá to cenu." Ale dnes už je trochu jiná situace /jen pro ilustraci - byť v malém: před krátkým časem se mi podařilo pouze jedním dopisem na patřičné místo zachránit krásnou alej 150 červených dubů starých 80 let před jistou záhubou/.

A tak Vás chci poprosit - ne jménem svým či lidí kolem mě, ale jménem naší Řeky a Lesů kolem ní: napište svůj názor na stavbu přehrady na Berounce, dejte ho do obálky a pošlete ho. Nebudete první. Čím více ho pošlete - tím lépe: osobně doporučují President-skou kancelář nebo ministerstvo kultury. Máte na to plné právo.

Pokud alespoň jeden z Vás k tomu sebere dostatek odvahy a síly, nebyly svrchu psané řádky zbytečné.

DAVY

Pro zájemce články především
v květech 20 / 1986
a v Naší přírodou 12 / 1986

Z REDAKCE

Redakční kruh TH byl seznámen s tvůrcí trampského časopisu Poutník. V prosinci jsme se i setkali na prvním redakčním vandru v pískovcích Severu.

List Poutník je měsíčník! Vychází něco přes dva roky a podobně jako TH obíhá po ustálených čtenářských linkách. Jeho obsahem je pestrá směska básní, povídek i písní - a to různého stáří a zaměření. Dvoučlenná redakce se zabývá spíš sestavováním časopisu z dodaných příspěvků než vlastní prací autorskou. Jednotlivého ducha - v našem případě přibližně vyjádřitelného heslem „Týřov sem, Týřov tam, na všechny strany Týřov...“ - Poutník nemá. Jeho úroveň je dobrá, mírně kolísající s kvalitou různých příspěvků. V pestrosti a frekvenci časopisu se zrcadlí přínos snaživých a pilných čtenářů. O něčem takovém si občas necháváme zdát.

S Poutníkem jsme se dohodli na spolupráci a výměně těch „nej“ příspěvků, ale přesto vědomí jisté konkurence v nás ponechává stopy. Kéž se to projeví lepšími TH! Vždyť konkurence bývá výborným motorem - a nejen pro novinářství...

TH též proniká po trasách Poutníka k jeho „nejprominentnějším“ čtenářům. Ohlasy z této „vnější“ sféry k nám zatím nedorazily. I naši odběratelé se už ptali po Poutníku. Budeme se snažit vyjednat jednoho Poutníka pro zvláštní trasu mezi čtenáři TH. Zatím je totiž obsloužena pouze naše redakce, a to dost krkolomným časovým limitem.

Vážní zájemci o odběr Poutníka nechtě se zvěční na zadní stranu TH. Pozor! Poutník přijde každý měsíc a MUSÍ být předán rychlostí blesku.

Ještě jednou pozor! Některé trasy TH jsou opět upraveny. Vzhledem k plynulosti chodu, vratkým lidským vztahům, vojnám, studiím, stěhováním, snatkům... je nutno často úplně linku přeházet. I my čekáme na den, kdy se posloupnosti definitivně zaběhnou.

Hezounké sportovní a vycházkové — dámské jupičky la jakosti. —

Jan
K 14 -

Čís. 452. Hezká moderní pletená jupička, nejnovější střih, žltnová, s moderním vysokým stojacím neb přeloženým límečkem, z nejjemnější Ju-sobné vlny, úplná dlouhá a široká, s perleťovými knoflíky, cream, šedá neb modrá, K 14.—, 18.—. Táh s pasem K 18-50, 18-50. Žádná stráta! Výměna dovolena, neb oboos zpět!

Zasílá na dobříku c. a k. dvor. dodavatel

HANUŠ KONRAD,

MOST, č. 177, Čechy.

Titulní strana: 2

PF 1987: 1

Okno do baru: 3

Z dějin skautského hnutí /1/: 2

Společný sen: 2

Orig: 1

Vyhlášení T.L.: 2

A všechno by bylo možná jinak: 1

Řevník /6/: 1

Ze světa: 3

Blues potenciálního sebevraha: 3

Často se mi chce vracet: 2

Larry: 2

Sluneční zátoka: 1

Týřov 2006: 2

Boríme přehradu: 2

Z redakce: 2

Šerý svět: 1

Úroveň TH 6: 1

Způsob dodání TH 6: 2

Co si myslíte o rumu: ZDE TO - AŽ NA CENU.

20/3 77 TH byl mjim prostřednictvím dař do obukhu cca 20 kamuráči,
kterí si její s nejtříví pradi pěstobroši přičetli, ale p. semve' vyjádřeni' nepro-
vedli. Chrátili obsah časopisu ústně a celkově.

7.3. Cizimci máni trochu lepší' mířeni' než on o máš... Přešlo je- do pěstě' níky
přičetli.
Kellu'!

